

Еднѣжъ Тошо остана самъ въ кѣщи; защото баща му бѣше по работа, а майка му отиде за нѣщо у съседитѣ. Гледа Тошо — на двора накадали много врабчета и си кълвѣтъ зрънца.

— Почакайте малко, азъ ще ви научѣ кой е тука господарь! — каза той и дотърча въ другата стая, въ която висѣше на стѣната бащината му пушка. Тури единъ столъ, стапачи на него и



снѣ пушката. Като мислѣше че не е пълна, той взе барутъ, сачми, патрони и добри куршуми, напича и наби пушката отгорѣ. Щомъ приключи пушката, той изкопкѣ съ нея въ стѣната си, за да покаже юначество на врабците. Застана на прага, дигнѣ пѣтлето до пушката, стиснѣ си лявата око и замѣри врабците. Пушката обаче бѣше пълна, когато Тошо ѝ откачи отъ стѣната, па и той ѝ тури доста барутъ и много ѝ натича съ прѣчката. Той дръпнѣ съ прѣстчето си и пѣтлето клѣцнѣ. Пушката се прѣснѣ и изгърмѣ като топъ, а Тошо се търкулнѣ окървавенъ.

Майка му чу гърмежа и бързо дотърча да види що е станѣло у тѣхъ. Дотърчахъ и съседитѣ, дойде си въ това врѣме и баща му. Всички останѣхъ слисани, като видѣхъ Тошо на земята окървавенъ. Тѣ го внесохъ въ кѣщи и го разгледахъ дали е смъртно убитъ: лицето му